

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Inalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
6 luni 20 »
3 luni 10 »
Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui eomitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 16/98 =

SUMAR

- Enciclopedia dreptului de d-l avocat Ștefan Scriban.
- Apelul făcut în contestație la poprire, în ce termen trebuie să fie făcut și de când urmează să curgă acest termen de d l avocat Vasile Dinescu-Bolintin.

JURISPRUDENȚA

- Curtea de apel București s. III: *Elena și Paul Popovici cer încuviințarea luării unei inscripțiuni ipotecare asupra imobilului defunctului Garabet Navasar zis și Nevasian* (Creditorii unei persoane încetate din viață au un privilegiu în averea rămasă pe urma ei, față de creditorii personali ai moștenitorilor și în termen de șase luni dela deschiderea succesiunii, au dreptul să ceară să li se conserve acest privilegiu prin luarea unei inscripțiuni asupra imobilului succesoral, chiar dacă n'au o creanță scrisă, ei numai o acțiune introdusă pentru reclamarea unor daune provenite dintr'un fapt penal).
- Trib. Teleorman s. I: *Maria R. Boarici cu Preotul C. Constantinescu* (Actul autentificat de un judecător de ocol este valabil chiar când părțile nu domiciliază și nici imobilul nu este în circumscripția sa, dispozițiile art. 45 din legea jud. de ocoale fiind numai o recomandățiune, care nu are de sanecțiune nulitatea actului).
- Judecătorul de instrucție de pe lângă tribunalul Durostor (Siliștră): Respinsă extrădarea lui Ivan Niculae zis Jugă Urs cerută de legația Bulgară din București pe motivul că prin efectul ane-xiunei cadrilaterului, el a devenit cetățean român.
- Judecătoria Arcești-Romanați: *Ana Ceparu și alți cu Elena N. Bărbulescu* (Nu este admisibilă proba cu martori, fără a se avea un început de dovadă scrisă, pentru a se dovedi că subseri-itorul nu a primit echivalentul din schimb a cărui anulare o cere ca, dată fără cauză).
- Trib. civil din Lille: (Ce reguli se aplică retractului litigios) cu o Notă.

Rezumatele Jurisprudenței Curței noastre de casație

- Casație s. I: Apel.—Motive.—Termen acordat pentru comunicarea lor.—Neconformare.—Respingerea apelului.—Aceiași soluție în cazul când Trib. judecă ca instanță de apel.—Art. 69, 326, 333 pr. civ. și art. 98 l. j. ocoale
- Casație s. II: Competință. — Militar în concediu.— Furt. — Competința instanțelor ordinare.—Art. 53 C. j. m.
- Casație s. III: Creanțe. — Condiții.—Creanțe certe și exigibile.—Art. 1143 c. civil.

Enciclopedia Dreptului

Universitatea din Iași are o catedră de filozofie a Dreptului, catedră unde s'a ilustrat Simion Barnuțiu care, în 1868, și a tipărit cursul său sub titlul «Dereptulu naturale privatu». Eu am urmat acest curs cu d l profesor P. Missir, spirit adânc și fin, care dă prelegerilor sale toată strălucirea unei vaste erudițiuni. Era un curs greu, un curs condensat, din care nu puteai lăsa nimic,

căci nimic nu eră de prisos. Păcat că acest splendid curs n'a fost tipărit până acum.

Despre acest curs pomenește d-l Dissescu în Encyclopedia dreptului, p. 7.¹⁾

Ce este aceea filozofia dreptului, dreptul natural sau Enciclopedia dreptului? d-l Dissescu ne spune: «Sinteza dreptului în legătură cu toate științele cari ne arată natura omului.»²⁾

Din această definițiune nu putem reține nimic și, din acest punct de vedere, d-l Dissescu poate spune că în programa Enciclopediei dreptului trebuie să intre 30 de materii.

Bărnuz însă zicea: «Dereptulu naturale seu ratiunale celu curatu după părerea multor'a e numai visu, numai vorbe deserte, o teorie scolastică fora de consistenția,... Alți dein contră susținu cumu ca derepturile istorice și positive, fie catu de vechi, și fia create de ori ce convențiune sau autoritate, deca inse nu sunt fundate pe dereptulu naturale, seu dacă sunt chiaru în contra aceluia, atunci acele sunt numai nesce edificia in aeru vorbe, foru de intielesu, ba nece nu sunt derepturi in atare casu, ci sunt numai unu statu *faptitiu*, seu o *nedereptate absoluta*, care cu poterea se pote valorifică și mantiene, inse valore adevarata nu e. După parea acestoru dein urma, de cari ne tienemu si noi,....» (p. i).

Și totuș se vede că trebuie să fie o nevoe de a adânci unele materii în legătură cu dreptul, spre a-l putea înțelege. Astfel, d-l D. Alexandresco începe cu o introducere istorică. Acelaș lucru il face și Planiol.

Dacă tot dreptul ar fi cuprins în legi și dacă toată știința dreptului ar sta în interpretarea textelor de lege, n'ar fi disciplină mai omoritoare de cât dreptul. Să luăm, bunăoară, art. 257 pr. civ. Ce edificiu de jurisprudență s-a creat în jurul lui! Și totuș mentalitatea noastră nu se resimte nici după cea mai adincă și completă cunoaștere

¹⁾ Encyclopedia Dreptului, București, ed. tipogr. F. Göbl Fii, prețul 2.50, 80 pagini.

²⁾ Ibidem, p. 4.

a nenumăratelor controverse la care a dat naștere acest articol.

Dacă nu voim să fim reduși la rolul de simpli notari ai dreptului, trebuie ca cunoștințele juristului să îmbrățișeze o serie de discipline și de științe menite să-l îndrumeze, să-i arate în ce sens evoluează dreptul, bazele atâtor diferite materii ce le cuprinde dreptul civil, comercial, penal, etc. Fără aceste cunoștințe, orizontul ne rămâne închis și devenim incapabili a înțelege dreptul în profunziunea lui.

Ori cum am considera dreptul: ca știință, ca artă sau și una și alta (Dissescu p. 77), el are nevoie de orizonturile ce i le poate da filozofia dreptului.

Nemuritorul Gaetano Filangieri își intitulează opere sa *La Scienze de la Legislatione*³⁾. Și istoria vrea să fie considerată nu ca o simplă expunere de fapte, ci ca o știință⁴⁾.

Ceeace constatăm însă, e că o numeroasă pleiadă de scriitori își consacră timpul nu comentând cutare sau cutare cod, ci studiind niște materii pe care trebuie să le cunoască juristul, dar care totuși nu sânt nici drept civil, nici drept penal, nici procedură civilă.

Lucrul acesta e atât de adevărat, încât d-l I. Tanoviceanu, în cursul său de Drept penal și de procedură penală ne dă o așa de bogată bibliografie de opere ce nu sunt nici drept penal, nici procedură penală, încât putem să ne dăm seamă de ce vastă erudițiune trebuie să aibă un profesor universitar pentru a putea face un studiu nu de *Cod*, ci de *Drept* penal.

Fouillée a scris *L'Idée moderne du Droit en Allemagne, en Angleterre et en France*; G. Tarde *Les Transformations du Droit*, M. Gény *Méthode d'Interprétation*; I.-G. Courcelle Seneuil *Préparation à l'Étude du Droit*; Jean Cruet *La Vie du Droit*; Vespasian Erbiceanu *Tendențele noi în Drept*, etc., lucrări pe care un jurist trebuie să le citească, pentru că Dreptul e însăși viața și adevărata cultură juridică superioară nu se poate mărgini numai la studiul codurilor.

Juristul are, prin urmare, nevoie de o mulțime de cunoștințe ajutătoare și care trebuiesc grupate, sistematizate și reduse numai la ceea ce poate fi în atingere cu dreptul.

Programul pe care-l propune d-l Dissescu însă pentru Enciclopedia Dreptului mă înspăimântă, căci el cere puterea unui supraom, și de aceea mă tem că cerând prea mult, să nu fim reduși la ceva superficial. Insuși d-l Dissescu ne spune (p. 76): «In ceea ce privește pe noi din acest

punct de vedere, cu toate silințele pe care ni le dăm, mărturisim că mijloacele noastre personale nu sunt așa de puternice și nu ne încumentăm a formulă doctrine originale».

Aceasta însă nu înseamnă că o catedră de Filozofie a Dreptului nu e necesară; din contră. Studentul de la drept nu va putea urmări cursurile de filozofie, căci sunt prea speciale; tot așa pe cele de fiziologie, de istorie, etc. Dar tocmai pentru aceasta îi trebuie o călăuză, un curs în care să i se dea tot ce e necesar spre a-i deschide orizonturile atât de vaste ale Dreptului.

Cetind lucrarea d-lui Dissescu, studenții să nu se sperie. Un specialist va ști să dea tot farmecul și tot interesul cursului de filozofie a Dreptului sau, mai comprehensiv, de Enciclopedia a Dreptului.

Dar poate există oare o filozofie a Dreptului? Și care e locul ce-l ocupă în clasificarea cunoștințelor noastre? De la Auguste Comte încoace, care a pus în celebra sa clasificare și sociologia, unii contestă chiar existența acestei științe. În ciuda tuturor celor ce o tăgăduesc și care nu se impacă cu numele ei hibrid, latin și elin, operele de sociologie se înmulțesc, iar Herbert Spencer în *Principii de Sociologie* ne-a dat pagini tot așa de adânci ca și în *Primele Principii*.

Dacă filozofia Dreptului nu își are individualitatea s'a filozofică, asta nu înseamnă că studiul Dreptului nu cere un curs în care Studentul să poată găsi îndrumări generale, cunoștințe a tuturor disciplinelor necesare înțelegerii Dreptului. Să ne ferim însă ca în loc de Filozofie a Dreptului să facem metafizică Juridică.

Existând o legătură intimă între filozofie și drept, d-l C. Stere a putut spune: «Juristul fatal trebuie să aștepte munca filozofilor. Astfel, știința dreptului e numai aplicarea, la o sferă specială, a concepțiilor filozofice a lumii și vieții»⁵⁾

Însăși lucrarea d-lui Stere ne dă cea mai bună dovadă de necesitatea cunoștințelor ajutătoare pentru studiul dreptului.

Dorohoi, 25 Sept. 1915

ȘTEFAN SCRIBAN

Apelul făcut în contestație la poprire

În ce termen trebuie să fie făcut și de când urmează să curgă acest termen?

Apelul în contestație la poprire trebuie să fie făcut în termen de o lună, cu începere de la data pronunțării hotărârei, conform art. 399, 400 și 402 pr. civilă.

Căci ce este poprirea? — Nu este de cât o executare silită, făcută debitorului care refuză a executa de bună-voie o hotărâre judecătorească.

⁵⁾ C. Stere, *Evoluțiunea Individualității și Noțiunea de persoană*, lucrare eminentă prezentată ca teză de licență la Universitatea din Iași.

³⁾ Filadelfia, 1807. 5 vol.

⁴⁾ A. D. Xenopol, în *Viața Românească*, No. 9 — 12/910, unde a publicat un mare studiu de valoare. «Vezi și *De la Méthode dans les Sciences* de H. Bonasse și alții, Paris, 1910, unde un capitol e consacrat *Moralei*.

Contestația, pe care debitorul executat o face la poprire, nu este decât o contestație la executarea silită și deci cărmuită de dispozițiunile acestei legi — art. 399, 400 și 402 pr. civilă.

Acest temei juridic mi-l dă Inalta Curte de Casație s. 2 prin decizia sa recentă cu No. 150/914 și Curtea de Apel București s. 2 decizia No. . . . zicând:

«Contestațiunea, făcută la validarea unei popriri, este o adevărată contestație la executarea silită și prin urmare formalitățile de observat în această materie, în ce privește termenul de apel și recurs, sunt acelea prevăzute de art. 402 pr. c. care formează dreptul comun, în materie de executare; — că, dar, termenul de apel și recurs este acela de o lună de la data pronunțării hotărârei supusă apelului sau recursului».

Deci sediul și dreptul comun în materie de contestație la poprire este art. 399, 400 și 402 pr. c.

În materia poprirei — executare specială — avem două articole, care vorbesc despre contestație: art. 458 și 463 pr. c. — Amândouă aceste articole nu fac decât să confirme teoria nouă de drept de mai sus, preconizată de Inalta Curte de Casație și Curtea de Apel București s. II foarte recent

Art. 458 Pr. c. zice: «Orice parte interesată va putea face contestație la poprirea încuviințată, judecându-se potrivit art. 400 și următorii». Acest text nu face decât să reproducă art. 399 din contestația de drept comun, care zice: «Orice execuție silită se poate contesta de cei interesați». «Partea interesată» din art. 458 și cu «cei interesați» din art. 399 nu reprezintă decât aceleași persoane, adică: *oricine are interes*.

Textul art. 458 nu face distincția pe care vrea s'o facă cei de părere contrarie că prin «partea interesată» din art. 458 înseamnă alții afară de debitor: — din contră, textul e categoric și general și se aplică și debitorului contestator, căci nu se face nici o distincție.

Art. 463 Pr. c. vorbește despre contestațiuni că ele se vor judeca de aceeași instanță investită cu cererea de poprire potrivit regulilor ordinare. Ce-a înțeles legiuitorul în acest articol, prin «regulele ordinare», dat fiind, că el vorbește în contestație la poprire care este o urmărire specială?

Inalta Curte de Casație și Curtea de apel zice, după cum reiese din considerantele deciziunilor: Legiuitorul nu putea să înțeleagă prin «dreptul comun» din acest articol, decât dreptul comun din materia de executare; dreptul comun din contestația la executarea silită, art. 400 și 402 Pr. civilă.

A zice, că dreptul comun din art. 463 înseamnă dreptul comun propriu zis, ar fi a se zice, că în materie de contestație la poprire avem și dreptul de opoziție, ceea ce este în contradicție flagrantă cu texte categorice și care nu mai suferă controversă.

Legiuitorul în acest articol, după cum se vede din expunerea motivelor, nu a voit decât să tranșeze chestiunea competenței judecătorești la asemenea contestații hotărând ca ele să fie judecate tot de instanța de urmărire și nu de instanța rationae personae.

Dacă legiuitorul ar fi voit să deroge dela dreptul comun în materie de executare, apoi ar fi spus-o în ultimul aliniat al acestui articol, că termenul de apel la hotărârea dată asupra acestor contestațiuni la poprire, curge dela comunicare, cum o spune categoric pentru hotărârea dată asupra validării.

VASILE DINCESCU-BOLINTIN

Avocat

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, SECȚIA III

Președenția d-lui D. A. MAVRODIN, consilier

Audiența dela 9 Septembrie 1915

Deciziunea civilă No. 170

Sucesiune. — Creditori. — Daune. — Creanță. — Acțiune în justiție. — Drepturile creditorilor succesiunii față de creditorii personali ai succesorilor. — Separație de patrimonii. — Privilegiu. — Conservarea lui. — Înscierea în registrele trib. unde este situat imobilul. — (Art. 1743 comb. cu 781 pr. civilă).

Creditorii unei persoane încetate din viață au un privilegiu în averea rămasă pe urma ei, față de creditorii personali ai moștenitorilor. Pentru conservarea acestui privilegiu ei au obligațiunea d'a face să și-l înscrie în registrele publice dela trib. situațiunei imobilului, în termen de 6 luni dela deschiderea succesiunii, pentru a înlătura confuziunea de patrimonii' fără să se facă verio distincțiune cu privire la natura și origina creanțelor, la condițiunile și modalitățile ei, chiar dacă creanța nu este constatată prin titlu scris, fiind destul numai pentru admiterea cererii, ca să existe ca în speță, o acțiune introdusă pentru reclamarea sumei de lei 100.000 provenite co, daune dintr'un fapt penal, uciderea fiului și fratelu reclamantilor.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Elena G. Popovici și Paul Popovici contra jurnalului Tribunalului Ilfov Secția de Notariat No 7186/915, prin care li s'a respins cererea de separațiune de patrimoniu și înscripțiunea privilegiului prevăzut de art. 1743 cod civil, asupra imobilului situat în București strada Aureliu No. 29 rămas pe urma defunctului Garabet Navasar zis și Nevastian;

Având în vedere susținerile apelanților și actele din dosarul cauzei, din care se constată că Simion Popovici fiind omorât în Iulie 1915 de Garabet Navasar zis și Nevastian, mama sa Elena G. Popovici și fratele său Paul Popovici, ca moștenitori, socotindu-se prejudiciati, au introdus acțiune în daune civile la Tribunalul Ilfov s. II-a c. cor. contra d-lor Maria Scărlătescu, Zoe Eranov și Petre Iacovescu ca moștenitori ai autorului crimei, care s'a sinucis îndată după comiterea acelei fapte, cerând dela ei să fie obligați a le plăti suma de 100000 lei, iar pentru asigurarea acestei creanțe au făcut cererea dedusă azi în apel;

Având în vedere că legiuitorul voind să asigure drepturile creditorilor unei persoane încetate din viață în averea rămasă pe urma ei, le-a acordat un privilegiu față de creditorii personali ai moștenitorilor și le-a impus pentru conservarea acestui privilegiu prin art. 1743 cod civil, obligațiunea de a face să și-l înscrie în registrele publice dela Tribunalul situației imobilului în termen de șase luni dela deschiderea succesiunii, pentru a înlătura confuziunea de patrimoniu;

Având în vedere că din dispozițiunile art. 781 cod civil la care se referă art. 1743, rezultă că toți creditorii succesiunii pot să ia înscripțiunea privilegiului prevăzut de acest din urmă text de lege, fără să se facă vre-o distincțiune cu privire la natura și origina creanței lor, la condițiunile și modalitățile ei, chiar dacă creanța nu este constatată prin titlu scris;

Că, în speță apelanții se prezintă ca creditori ai succesiunii defunctului Garabet Navasar zis Nevastian în baza unor drepturi ce pretind că sunt provenite dintr'un fapt penal, prin care li s'a cauzat prejudiciu; că pentru asigurarea acestor drepturi, ca ele să nu devină iluzorii prin confuziunea patrimoniului succesiunii defunctului

Garabet Navasar zis și Nevastian, cu acela al moștenitorilor săi, se poate și chiar este util să se ia inscripția prevăzută de art. 1743 cod civil, rămânând ca apelanții să le valideze și să facă a fi recunoscute în justiție cu ocaziunea acțiunii în daune civile ce deja au intentat și este pendinte înaintea Tribunalului Ilfov s. II c. cor. ;

Că, astfel fiind, apelul făcut, așa cum este susținut, se găsește întemeiat și ca atare urmează a fi admis ;

Pentru aceste motive, Curtea admite, etc.

(ss) D. A. Mavrodin, N. N. Săulescu, Em. Miclescu, Al. Iuca Grefier, (s) F. Chioveanu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TELEORMAN S. I

Audiența dela 9 Octombrie 1915

Președenția d-lui C. NACIAN, Prim-președinte

Maria R. Boarici cu Preotul Constantinescu

Autentificarea actelor. — Competința. — Domiciliul părților. — (Art. 45 din legea judec. de ocoale)

Deși prin art. 45 din legea judecătorilor de ocoale, legiuitorul pune ca restricțiune condițiunea ca una din părți să domicilieze sau ca imobilul să fie situat în acel ocol, totuși această restricțiune nu reglementează competența și nu poate fi considerată decât ca un deziderat recomandat ca regulă pur administrativă judecătorilor cu ocazia primirii actelor, căci nici o rațiune nu ar fi față de un funcționar înzestrat cu toate garanțiile necesare, ca competența sa generală să depindă de situațiunea terenului și domiciliului părților, după cum nu depinde competența generală a judecătorilor tribunalelor, cari pot fi uneori mai mici în grad și deci cu mai puține garanții.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Maria R. Boarici, din com. Pielea, jud. Teleorman, în contra cărței de judecată civilă No. 397/912 a Judecătoriei ocolului rural Alexandria, prin care i s'a respins ca nefondată acțiunea ce a intentat contra lui Mihail Preotul Constantinescu, din Alexandria, prin petițiunea înreg. la No. 4802/912, pentru revendicarea unei porțiuni de teren loc de casă, situat în com. Pielea, lung de 80 metri și lat de 26 metri, cu vecinătățile prevăzute în acțiune ;

Având în vedere susținerile părților ;

Având în vedere că în fapt se constată următoarele: prin petițiunea înreg. la No. 4802/912 apelanta Maria Radu Boarici, cu autorizația soțului său, a chemat în judecată înaintea judecătoriei ocolului Alexandria pe intimatul Mihail Preotul Constantinescu pentru revendicarea unui teren situat în com. Pielea, teren ce are înfrinderea și vecinătățile prevăzute în menționata petiție introductivă. Prin cartea de judecată No. 397/912 judecătoriu Alexandria a respins acțiunea ca nefondată și în contra acestei cărți de judecată Maria R. Boarici, cu autorizația soțului său, cu petițiunea înregistrată la No. 707/913 a făcut apelul, care face obiectul discuțiunii de față ;

Având în vedere că apelanta pretinde terenurile ce revendică în calitate de moștenitoare a lui Florea Ivan iar părătul recunoscând calitatea invocată de apelantă, se opune la admiterea acțiunii, pentru motivul că terenul în litigiu i-a fost vândut de către autorul apelantei Florea Ivan cu actul autentificat de judecătoriu Alexandria la No. 458/908 ;

Având în vedere că apelanta recunoscând că terenul

în litigiu este cuprins în actul de vânzare prezentat de părăt susține că acest act nu face dovada vânzării ce se pretinde, căci ca act autentic este nul, conform art. 54 din legea judecătorilor de ocoale, deoarece este autentificat de judecătoriu Alexandria, în circumscripția căreia nu-și avea domiciliu niciuna din părțile contractante și nici nu eră situat terenul vândut, iar ca act sub semnătură privată nu poate face dovada vânzării invocate deoarece vânzătorul nu știe carte ;

Că deși în actul de vânzare autentificat de judecătoriu Alexandria se menționează că vânzătorul ar sta în comuna Alexandria însă această mențiune de domiciliu nu corespunde cu realitatea și a fost făcută numai în scopul de a face judecătoriu, care a autentificat actul, să creadă că este competente. În dovedirea acestei afirmațiuni apelanta prezintă certificatul primăriei comunei Pielea No. 927/912, prin care se atestă că Florea Ivan n'a stat niciodată în Alexandria ;

Având în vedere că în prim loc se tinde a se dovedi cu un certificat al Prim. com. Pielea, că vânzătorul nu domiciliu în Alexandria, adică acolo unde a declarat că domiciliu cu ocaziunea autentificării actului Că întrucât vânzătorul nu ar fi putut combate declarațiunile sale menționate în actul autentic prin certificatul mai sus menționat, nici apelanta nu se poate servi de o asemenea dovadă, fiind succesoare cu titlu universal a vânzătorului ;

Având în vedere că pe lângă faptul că dovada prezentată este inadmisibilă, atestarea primăriei că vânzătorul nu a stat niciodată în Alexandria nu este serioasă, întrucât este greu de crezut ca un primar să știe pe toți locuitorii cari și-au schimbat reședința pentru câteva zile ;

Având în vedere că chiar de am admite că dovada prezentată de reclamant ar fi admisibilă și că cu ea s'ar stabili pe deplin că vânzătorul nu domiciliu în Alexandria, ceiace ar echivala față de declarațiunea contrarie făcută judecătorului de ocol, ca vânzătorului să-i servească propria înșelăciune, totuși întrucât în principiu un act autentificat de un funcționar necompetent este nul ca act autentic, urmează a se examina dacă judecătoriu de ocoale rurale sunt competenți să autentifice și acte în care atăt părțile cât și terenul nu ar fi în circumscripția ocolului respectiv ;

Având în vedere că este necontestat că pentru reglementarea competenței autentificării actelor, s'a avut în vedere garanțiile ce trebuie să le prezinte funcționarul chemat a instrumenta în asemenea ocaziune ;

Că dacă până la 1908 judecătoriu de ocoale aveau o competență limitată în materie de autentificare, de la această dată, după cum însuși Ministrul Justiției de atunci arată în expunerea de motive — «judecătoriu de ocoale fiind asimilați în grad cu cei de la tribunale, putând chiar prin înaintarea pe loc, fi în grad ierarhic superior acelor de la tribunale, natural ar fi ca tuturor să li se recunoască aceiași competență pentru actele de notariat», — s'a dat judecătorilor de ocoale rurale o competență generală în această materie ;

Având în vedere că deși prin art. 45 din legea judecătorilor de ocoale, legiuitorul pune ca restricțiune condițiunea ca una din părți să domicilieze sau ca imobilul să fie situat în acel ocol, totuși această restricțiune nu reglementează competența și nu poate fi considerată decât ca un deziderat recomandat ca regulă pur administrativă judecătorilor cu ocaziunea primirii actelor, căci nici o rațiune nu ar fi față de un funcționar cu toate garanțiile necesare ca competența sa generală să depindă de situațiunea terenului și domiciliul părților, după cum nu depinde competența generală a judecătorilor tribunalelor, cari pot fi mai mici în grad și deci cu mai puține garanții ;

Având în vedere că același fel de restricțiune prevede și art. 710 pr. civ. cu privire la convențiunile matrimoniale, având aceiași aparență, de a face competente

numai tribunalul domiciliului bărbatului, și cu toate acestea întreaga jurisprudență consideră competente ori care tribunal, pentru motivul că nici o rațiune nu ar fi putut determina legiuitorul să schimbe într-o dată competența generală dată tribunalelor pentru autentificarea ori cărui fel de acte;

Că astfel fiind, apelul făcut de Maria Radu Boarici, cu autorizația soțului său Radu Boarici, urmează a fi respins ca nefondat;

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător Mirto, Trib respinge, etc ;

(ss) C. I. Nacian; Eduard Mirto

p Grefier, (s) T. Ispășescu.

OPINIUNE

Având în vedere apelul făcut de Maria R. Boarici, cu autorizațiunea soțului său Radu Boarici, contra cărții de judecată civilă No 397/912 a judecătoriei Alexandria;

Având în vedere că prin cartea de judecata sus menționată s'a respins ca nefondată acțiunea intentată de apelantă contra părâtului Mihail Preotul Constantinescu din Alexandria, prin petițiunea înreg. la No. 4802 din 22 Mai 1912, pentru revendicarea unei porțiuni de teren loc de casă din comuna Pielea, jud. Teleorman, lung de 80 metri și lat de 26 metri, vecin la răsărit cu Stancu I. Pop, la apus cu apelanta, la miazăzi cu Preda Nighiață și la miază-noapte cu șoseaua comunală;

Având în vedere că apelanta își întemeiază dreptul său pe calitatea de succesoare a defunctului ei bunice Florea Iv. Veneticu și pe faptul că pământul ce se revendică a fost în proprietatea autorului său ce l'a dobândit prin legea de împroprietărire dela 1864;

Având în vedere că prin extractul de căsătorie No. 1/1884, extractul de moarte No 41/911, extractul de nașcuți No 16/1886, extractul de morți No. 113/908, extractul de nașcuți No 2/1860 și certificatul No. 450/914, toate emise de primăria Pielea, se dovedeste că apelanta este succesoare directă în al II-a grad a defunctului ei bunice Florea Iv. Veneticu și Florea Dianu;

Având în vedere că din certificatul prim. Pielea No 451/912, reesă că autorul apelantei a fost împroprietărit după legea rurală din 1864 cu șapte pogoane, 19 prăjini, găsindu-se trecut în tabele la litera A sub No 134 din 1864, iar din interogatorul ce s'a luat părâtului Mihail Preotul Constantinescu în audiența dela 10 Octombrie 1912, înaintea d-lui jude de ocol Alexandria, se constată că locul ce revendică se stăpânește de părât și face parte din pământul cu care Florea Ivan Veneticu a fost împroprietărit;

Având în vedere că intimatul ca mijloc de apărare a exhibat actul de vânzare autentificat de judecătoria Alexandria sub No. 453/908, prin care Florea Ivan și Dianu vinde părâtului locul ce face obiectul litigiului, cerând ca pe baza acestui act care operă o transmisiune de proprietate în patrimoniul său și care este opozabil apelantei prin simplul fapt că emană dela autorul ei, să se respingă apelul și prin consecință și acțiunea ca nefondată;

Având în vedere că apelanta cere să se înlăture din discuțiune acest act de vânzare, fiind lipsit de orice forță probatorie și nevalorând nici ca act autentic nici ca act sub semnătură privată, întrucât din cuprinsul actului ar reeși că domiciliul vânzătorului la epoca autentificării era în comuna Alexandria, pe când în realitate el domicilia în comuna Pielea, și în acest caz Judecătorul de ocol, în baza art 45 din legea judecătorilor de ocoale nu mai era competent să instrumenteze, ambele părți fiind străine circumscripției sale;

Având în vedere că în mod netăgăduit se constată din interogatorul luat intimatului de d-l judecător de ocol în audiența dela 10 Octombrie 1912, din intero-

gatorul administrat în ziua de 23 Noembrie 1912 și din certificatul primăriei Pielea No. 920/912, că defunctul Florea I. Veneticu, vânzătorul din actul de vindere-cumpărare exhibit a domiciliat tot timpul până la încetarea sa din viață în comuna Pielea, unde își avea și întreaga sa gospodărie și că nu a domiciliat nici odată și deci nici la data autentificării actului în comuna Alexandria;

Având în vedere că nu se tăgăduiește că comuna Pielea în momentul autentificării depindea de judecătoria din Ștorobăneasa;

Având în vedere că chestiunea de drept ce urmează a se discuta este aceea de a se ști dacă în materie de autentificare competența teritorială a ofițerului ce instrumentează este sau nu strict determinată de lege și în consecință dacă părțile pot prin consimțământ reciproc purtat asupra domiciliului lor să întindă această competență și în afară de limitele teritoriale prevăzute de legiuitor;

Având în vedere că din felul în care este redactat art. 45 din legea judecătorilor de ocoale și din intențiunea ce a prezidat la alcătuirea lui, reese că acest articol completează dispozițiunile generale din legea pentru autentificarea actelor din 1 Septembrie 1886, cu modificările din 1887 și 1904, în sensul că abrogă dispozițiunile numai ce-i sunt contrarii, fără a se îndepărta de principiile fundamentale ce cărmuesc întreaga materie a autentificării actelor;

Având în vedere că legea autentificării prin caracterul său de lege specială este de strictă interpretare, iar interpretarea ei este strâns legată de dispozițiunile ce cuprinde și că toate formalitățile substanțiale ale legii sunt cerute «ad solemnitatem», sancționându-se cu nulități exprese abaterile ce i s'ar aduce;

Având în vedere că prima formalitate substanțială în materie de autentificare se raportează în mod necesar la competența ofițerului ce instrumentează;

Având în vedere că potrivit art. 1171 din codul civil și art. 8 din legea autentificării actelor, competența ofițerului este determinată de calitatea sa de ofițer public, investit cu calitatea de a instrumenta, de natura actului privit sub dublu aspect: al valorii și al materiei speciale la care se raportează, de locul atribuit instrumentării și de circumscripția teritorială ce-i este fixată;

Considerând că această competență teritorială are un caracter cu totul special, în sensul că ofițeri publici nu-și pot exercita sub nici o formă atribuțiunile lor decât în limitele circumscripției ce-i este atribuită și în afară de ele devin absolut incompetenți, iar actele lor n'ar mai avea niciun caracter legal, ca fiind făcute de o persoană fără calitate;

Că din acest punct de vedere competența teritorială se reazămă pe un principiu de ordine publică, admis totdeauna de legiuitor când este vorba de orice fel de organizare judecătorească în legătură cu stabilirea circumscripțiilor a diferite instanțe judecătorești;

Că, prin asimilarea completă, ce legiuitorul face din punctul de vedere al competenței în materie de autentificare între natura actului ca valoare și materie și între competența teritorială, rezultă că întreaga competență îmbracă caracterul de competență teritorială «rationae materiae», care netăgăduit interesează ordinea publică;

Că, dar competența teritorială în materie de autentificare fiind stabilită pe un principiu de ordine publică, — dedus fie din faptul caracterului de solemnitate ce îmbracă toate formalitățile cerute de legea autentificării actelor, fie din faptul că interesează organizarea judecătorească cu privire la stabilirea circumscripțiilor a diferite instanțe judecătorești, fie din faptul că privește o chestiune de capacitate a ofițerului ce instrumentează, fie din faptul asimilării ei cu competența «rationae materiae» și aceasta ca o consecință a voinței exprese a legiuitorului, — se impune în mod absolut și

părțile n'ar putea nici s'o schimbe, nici s'o înlătura, fără ca abaterea lor să nu fie isbită de nulitate, căci altfel ar fi să facem inaplicabil art. 5 din codul civil, care interzice orice derogări prin convențiuni sau dispozițiuni particulare la legile care interesează ordinea publică și bunele moravuri;

Cu alte cuvinte, orice convențiune a părților cu privire la domiciliul lor, făcută cu scop de a schimba competența teritorială a ofițerului ce instrumentează, ar fi nulă și fără efect, independent de orice nulitate sancționată expres de legiuitor, fiind vorba în această materie de ordine publică de o nulitate virtuală ce rezidă pe principiul general înscris în art. 5 din codul civil;

Că, în orice caz, chiar abstracție făcând de aceste dispozițiuni generale, legiuitorul în materia autentificării a prevăzut cu privire la această competență teritorială o nulitate expresă înscrisă în art. 1172 codul civil, care declară neautentic orice act făcut de un funcționar necompetente și fără a distinge între felurile de incompetență, înțelegând să facă între ele o asimilare completă și să se raporteze în întregime la regulile ce a fixat în art. 8 din legea autentificării actelor și art. 1171 codul civil menționat mai sus — pentru determinarea competenței;

Că, în ce privește interpretarea art. 45 din legea judecătorilor de ocoale cu privire la domiciliul părților, atât din felul de redacțiune al articolului cât și din expunerea de motive ce a însoțit această modificare rezultă că prin domiciliul părților, trebuie să înțelegem un domiciliu real și nu un domiciliu ales, care ar contrazice locuința de fapt a părților;

Că de altfel însuși legiuitorul a avut grijă să determine caracterul acestui domiciliu fixând în mod expres prin art. 6 din legea autentificării — desigur nemodificat de legiuitorul din 1907 — condițiunile ce trebuie să îndeplinească și modurile lui de probațiune, în care scop a limitat constatarea de fapt a domiciliului, la cunoștința personală a judecătorului sau la atestarea ce ar rezulta din un certificat eliberat de primăria în care partea își are domiciliul sau reședința;

Că, admițându-se față de dispozițiunile exprese ale acestui articol, ca părțile să-și substituie domiciliul lor de fapt, un domiciliu ales, cu singurul scop de a fraudă legea, ar fi să admitem că în o lege cu caracter de solemnitate s-au inserat dispozițiuni inutile, anihilându-se astfel toate prevederile ce concură la solemnitate și că ar fi chiar fără sens inserarea tuturor împrejurărilor fixate de legiuitor pentru determinarea acestei competențe teritoriale;

Că deci, fiind în fapt constatat că părțile în momentul autentificării, nu domiciliuau în circumscripția judecătoriei Alexandria, actul conform art. 45 din legea judecătorilor de ocoale și art. 1172 c. civil, nu poate fi valabil ca act autentic și prin consecință devine inoperant în susținerea drepturilor ce derivă din el pentru partea care l'a exhibit;

Că, una din părțile ce a intervenit, neștiind carte, acest act potrivit art. 1172 cod. civil și art. 22 din legea autentificării actelor, nu poate valoră nici ca act sub semnătură privată întrucât conform art. 1176 c. civil actul sub semnătură privată trebuie subscris de părți sau de acei ce reprezintă drepturile părților;

Că, nu este întemeiată obiecțiunea părâtului, că dovada simulațiunii domiciliului nu s'ar putea face decât prin inscripțiunea în fals, întrucât nu e vorba de o constatare «propris sensibus» a ofițerului ce instrumentează, ci e vorba de a se aprecia sinceritatea declarațiunilor făcute de părți și în afară de constatările ofițerului, fapte pe care însăși actul autentic nu le dovedește decât până la proba contrarie;

Că de asemenea, acest act nu poate fi asemănat nici cu un început de dovadă, întrucât conform art. 1197 cod civil, începutul de dovadă presupune o scriptură a părții — contra căreia se invoacă această dovadă — și care în speță ar fi contrazisă de faptul necontestat că

partea prin neștiința ei de carte nu putea să confecționeze sub nicio formă o asemenea scriptură;

Că, deci, și cererea intimatului de a i se admite marțori spre a completa forța probantă a actului menționat e inadmisibilă și prin consecință urmează a se respinge;

Pentru aceste motive suntem de părere a se admite apelul, a se reforma cartea de judecată No. 397/912 a judecătoriei Alexandria și a se admite acțiunea intențată de Maria R. Boarici, cu autorizația soțului ei Radu Boarici, așa cum a fost formulată, obligându-se părâtul Mihail Preotul Constantinescu să-i delase terenul ce se revendică cu 50 lei cheltueli de judecată;

Judecător. (s) Dimitrie Hozoc.

Judecătorul de instrucție de pe lângă Tribunalul Durostor (Silistra).

11 Septembrie 1915

Ordonanța definitivă No. 78

Dobrogea Nouă. — Anexiune. — Infracțiune comisă pe timpul când Dobrogea Nouă era sub dominațiunea bulgară. — Cerere de extrădare a infractorului făcută de autoritățile bulgare posterior punerii în aplicare a legii speciale de organizare a Dobrogei Nouă. — Inadmisibilitate. — Infractorul devenit cetățean român prin efectul anexiunii. — Art. 3 și 4 din legea specială a Dobrogei Nouă.

După art. 3 din legea specială a Dobrogei Nouă, cetățenii bulgari, cari erau domiciliați în Dobrogea Nouă la data de 28 Iulie 1913, prin efectul anexiunii deveneau cetățeni români, chiar de la această dată, dacă în termen de un an, până la 1 Aprilie 1914, conform art. 4, nu făceau declarație către Președintele Trib. Județului că nu voesc a deveni cetățeni români.

Prin urmare, întru cât individul, a cărui extrădare se cere de autoritățile Bulgare, n'a făcut o asemenea cerere, de neacceptarea calității de cetățean român, el a continuat să rămână român, fiind născut și crescut în Comuna Popina Jud. Durostor ce face parte din teritoriul anexat al Dobrogei Nouă, și deci nu poate fi extrădat, urmând a fi judecat de instanțele judiciare române și conform legilor române, pentru infracțiunea ce a comis la data de 16 Iunie 1913, pe timpul când Quadrilaterul era sub dominațiunea bulgară, de oare ce cererea de extrădare și mandatul de arestare sunt făcute după 1 Aprilie 1914, adică posterior punerii în aplicare a legii speciale a Dobrogei Nouă.

Noi, A. Săfirescu, Judecător de instrucție al Tribunalului Durostor;

Văzând adresa Ministerului de Justiție No. 2506 din 27 Iunie 1915, prin care ne invită a proceda la ancheta judiciară, necesară pentru extrădarea lui Ivan Nicolae zis Jagă-Urs, cerută de Legațiunea Bulgară din București;

Văzând și rechizitoriul D-lui Procuror local No. 3361 din 9 Septembrie 1915, prin care. . . etc.;

Având în vedere că din ancheta judiciară și din actele dela dosar, rezultă în fapt următoarele:

...In noaptea de 15—16 Iunie 1913 (pe timpul când Quadrilaterul era sub dominațiunea bulgară), s'a comis un furt cu spargere la casa locuitorului Teodor Netezilov din com. Popina, jud. Durostor. Infractorii au spart fereastra s'au introdus în casă, au ridicat o casă de fier, pe care au dus-o în marginea satului, unde au spart-o luând banii și actele ce se aflau în ea . . etc.

T. Netezilov a reclamat atunci (16 Iunie 1913) autorităților bulgare ca autori ai faptului pe Florea Ivan și Rusu Atanase, cari se refugiaseră în orașul Rusciuk, unde au fost prinși și arestați. Afacerea venind înaintea Judecătorului de instrucție bulgar de pe lângă Trib. Rusciuk, sus numiții inculpați au arătat că au comis faptul fiind îndemnați de locuitorul Ivan Nicolae Injugă-Urs din com. Popina în contra căruia Judecătorul de instrucție al Trib. Rusciuk a emis mandatul de arestare din 8 Sept. 1914. Câte-va zile în urmă, — după comiterea faptului, — com. Popina (jud. Durostor), unde domiciliu inculpatul Ivan N. Injugă Urs, a trecut sub dominațiunea Regatului României și atunci s'a cerut prin legațiunea bulgară din București extrădarea sus-numitului inculpat;

Văzând sus-numitul ordin al Ministerului de Justiție No. 2506/915 și adresa D. lui Procuror local care ni-l trimite cu toate actele necesare anchetei judiciare — conform art. 6 din legea pentru repartițiunea atribuțiilor desființatului Consiliu de Stat — am emis mandatul de arestare No. . . /915 contra lui Ivan Nicolae, pe care l-am trimis Tribunalului spre confirmare conform normelor fixate prin art. 93 și următorii din codul de procedură penală. Tribunalul Durostor prin jurnalul No. . . /915 a infirmat mandatul de arestare, emis în contra sus numitului individ a cărui extrădare se cere, — pentru motivele arătate în acel jurnal;

Având în vedere că în ancheta judiciară pentru extrădare, este necesară între altele a se constată dacă individul a cărui extrădare este cerută, a comis un fapt penal prevăzut în convențiunile de extrădare ce Reg. României are cu țara care cere extrădarea; ca delictul pentru care este cerută extrădițiunea să nu fie un delict politic, să nu fie prescris, să nu fie cetățean român, și să fie bine stabilită identitatea persoanei a cărei extrădare este cerută;

Văzând că Ivan Nic. Injugă-Urs, a cărui extrădițiune este cerută de Legațiunea bulgară prin ord. 2506/915 al Min. de Justiție, este una și aceeași persoană cu Ivan Nicolae Injugă-Urs din comuna Popina (jud. Durostor);

În ceea ce privește calitatea de cetățenie:

Văzând că Judecătorul de instrucție bulgar al Trib. Rusciuk, motivă în cererea de extrădare: că «deși inculpatul este locuitor din această comună, care aparține acuma teritoriului României, totuși până la 1 Aprilie 1915, el a rămas cetățean bulgar, întru cât până la această dată el are dreptul să opteze, fie pentru cetățenia bulgară, fie cea română» (V. ordonanța și actele Jud. de instrucție bulgar în copie și traducere legalizate și atașate la dosar, pag. . .).

Având în vedere că cererea de extrădare, cum și mandatul de arestare emis de Judele de instrucție al Trib. Rusciuk, sunt făcute posterior punerii în aplicare a legii speciale de organizare a Dobrogei Nouă (1 Aprilie 1914);

Considerând că după art. 3 din legea specială a D. N., — contrarii celor susținute de judecătorul de instrucție al Trib. Rusciuk, — cetățenii bulgari cari erau domiciliați în Dobrogea Nouă la data de 28 Iulie 1913, deveneau cetățeni români chiar de la această dată;

Că, conform art. 4 din sus-citata lege, acei locuitori ai Dobrogei-Nouă, cari nu voiau să devină cetățeni români, puteau face declarațiunea de neacceptare, către Președintele Tribunalului județului, în timp de un an de la promulgarea legii; că, numai cei ce făceau o ase-

menea declarație — cu anumite formalități prevăzute de lege, — erau considerați că n'au fost nici-odată români;

Văzând că din adresa Primarului com. Popina No. 1100/915, se stabilește că Ivan Nicolae Injugă-Urs, a cărui extrădare este cerută, este locuitor stabil, «născut și crescut în comuna aceea»;

Văzând și adresa No. 1819/915 a «Comisiunii pentru stabilirea calității de cetățean român în jud. Durostor», care ne comunică că Ivan Nicolae Injugă-Urs, n'a făcut nici-o declarație de neacceptare a cetățeniei române, în februarie se cere de art. 4 din l. de organizare a Dobrogei-Nouă;

Că, din toate acestea rezultă că individul, a cărui extrădare se cere, Ivan Nic. Injugă Urs, nu poate fi extrădat Statului Bulgar; și urmează ca sus-numitul să fie trimis spre judecare instanțelor judiciare române, conform legilor române;

Pentru aceste motive, etc.

Judecător de instrucție, (s) A. Safirescu.

Judecătoria ocol. rural Arcești-Romanați

Audiența dela 13 Iunie 1915

Carte de judecată civilă No. 85

Ana I. Cepăreanu ș. a. cu Elena N. Bărbulescu

Cambie. — Acțiune în anulare introdusă de debitor contra creditorului în ordinul căreia s'a semnat, pe motivul că n'a primit echivalentul din cambie. — Proba cu martori — Inadmisibilitate. — (Art. 270, 55 c. com.; art. 967 ult. al. c. civil).

Semnatarul unei cambii sau moștenitorii săi, nu pot cere să uzeze de proba cu martori într-o acțiune ce a intentat, spre a dovedi că cel în ordinul căruia s'a semnat cambia, n'a numărat echivalentul din cambie și deci o deține fără cauză, — dacă nu posedă un contra înscris, sau un început de dovadă scrisă.

Judecata,

Asupra acțiunii intentată:

Având în vedere că reclamantele au cerut să dovedească cu martori că cele două cambii emise în ordinul părâtei sunt fără cauză, întrucât nu s'a primit niciun echivalent în schimbul obligațiunii lor;

Considerând că primul punct care este lămurit, este acela de a ști dacă relativ la o cambie, care întrunește toate condițiile cerute de art. 270 și următorii cod comercial se poate sau nu admite proba testimonială, cu care să se dovedească lipsa de cauză;

Considerând că reclamantii voind a dovedi lipsa de cauză a cambiilor voesc a face o probă contra unui înscris;

Având în vedere dispozițiile art. 55 cod comercial care dispune că atunci când pentru validitatea unui act se cere un înscris, proba cu martori nu poate fi admisă decât în cazurile în care e permisă și de codul civil, cum ar fi în cazul unui început de dovadă scrisă, ceea ce în speță nu există;

Având în vedere că după art. 270 cod comercial ultimul aliniat se spune «că nu se cere să se arate în cambie cauza ei», că astfel obligațiunea coprinsă într-o cambie fiind o obligațiune formală adică numai în înscris și numai în el trebuie a se căuta elementele validității sale;

Că, deci, conform acestor principii cauza într-o cambie există independent de faptul menționării sale, fiind prezumată conform dreptului comercial, art. 967 ult. alin. c. civil;

Că din toate aceste puncte de vedere proba cu martori este neadmisibilă și cată a se respinge precum și acțiunea ca nefondată;

Văzând și dispozițiile art. 1169-1170;

Pentru aceste motive, judecata respinge etc.

Judecător (s) Tiberiu Mavrodineanu.

Tribunalul civil din Lille

— 14 Mai 1914 —

Retract litigios. — Cazul când prețul cesiunei consistă într'un lucru. — Schimb. — Executarea retractului litigios. — Restituirea valorii lucrului, care constituie prețul cesiunei. — Art. 1699, 1707 C. civil francez (1402, 1409 C. civ. rom.).

1° De câteori s'a vândut un lucru litigios, iar prețul acestei vânzări sau cesiuni nu consistă într'o sumă de bani, ci într'un lucru determinat, de exemplu, un imobil, operația nu mai este o vânzare, ci un schimb.

2° Retractable litigios poate însă fi exercitat și în asemenea caz, de oarece art. 1707 din Codul civil declară că regulile dela vânzare sunt aplicabile și la schimb.

3° Retrăgătorul (debitorul cedat) fiind însă, în asemenea caz, în imposibilitate de a restitui lu-

crul dat în schimbul lucrului litigios, va plăti cesionarului valoarea acestui lucru.

OBSERVAȚIE. — Chestiunea decisă prin sentința a cărei sumar s'a reprodus mai sus, este controversată în doctrină. Vezi în sensul soluției de mai sus, Baudry-Lacantinerie, *Précis de droit civil*, II, 891, pag. 553 (ed. a 9-a); T. Hue, *Traité de la cession et de la transmission des créances*, II, 603, pag. 300; Troplong, *Vente*, II, 1002; Duvergier, *Idem*, II, 387; Colmet de Santerre, VII, 146 bis VII și alți autori citați de d-l profesor D. Alexandresco, tom. VIII, pag. 868, nota 4. Vezi însă în sens contrar, Baudry et Saignat, *Vente*, 933; Beudant, *Idem*, 421, in fine, p. 299; Guillouard, *Idem*, II, 888; Colin et Capitant, *Cours élément. de droit civil français*, II, pag. 499, lit. A (Paris, 1915); D. Alexandresco, tom. VIII, p. 868, text și nota 5, etc. (N. R.).

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

Recurenta Voica Maria Neașu prin d-l avocat Anastasiu.
Intimatul Iancu Nicolae prin d-l avocat Diaconescu.

Apel. — Motive. — Termen acordat pentru comunicarea lor. — Neconformare. — Respingerea apelului. — Aceiași soluție în cazul când Trib. judecă ca instanță de apel. — Art. 69, 326, 333 pr. civ. și art. 98 l. j. ocoale.

Dispozițiunile art. 69 și 333 pr. civilă, din care rezultă că instanța de apel este în drept să respingă apelul dacă apelantul n'a comunicat motivele de apel nici chiar în urma termenului acordat în acest scop, sunt aplicabile și afacerilor judecate în prima instanță de judele de ocol și reunite în apel la tribunal, fiindcă acele dispozițiuni nu contrazic ci completează rânduelile de procedură prescrise de art. 98 din l. j. de ocoale, care prevede ca și art. 326 pr. civilă că apelul se face în acelaș mod ca și cererea introductivă de instanță. (Cas. s. I, decizia No. 426 din 23 Iunie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Dâmbovița No. 610/914).

NOTĂ. — Vezi în acelaș sens și decizia Cas. I, No. 413/915.

CASAȚIE S. II

Cererea făcută de d-l Proc. General de pe lângă Inalta Curte de a se regulă competența în cauza lui Ilie St. Urucu.
Ministerul public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Competință. — Militar în concediu. — Furt. — Competința instanțelor ordinare. — Art. 53 c. j. m.

Militarii aflați în concediu nu sunt supuși jurisdic-

țiunei militare, decât pentru crimele și delictele militare prevăzute în cartea IV, titlul II, din Codul justiției militare. Prin urmare, faptul unui soldat de a fură un obiect dintr'o gară pe când se afla în concediu, neconstituind o infracțiune militară ci un delict de drept comun, el urmează să fie judecat de judecătoria de pace. (Cas. II, decizia penală No. 1944 din 2 Septembrie 1915, prin care s'a regulat compet. și trimis afacerea în judecata Judec. ocol Zimnicea).

CASAȚIE S. III

Recurentul Preot Ion Moiescu prin d-l avocat P. P. Poni
Intimatul Al. Protopopescu-Roșiori, prin d-l avocat I. G. Cohen.

Compensație. — Condiții. — Creanțe certe și exigibile. — Art. 1143 c. civil.

Compensațiunea neputând avea loc decât numai dacă datorile sunt lichide și exigibile, urmează că o creanță care face obiectul unui proces (în speță o cambie pentru care se intentase o acțiune deosebită) nu poate fi opusă în compensație. (Cas. III, decizia No. 480 din 30 Septembrie 1915 prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței comerc. No. 67/914 a Trib. Teleorman s. I).

A apărut în editura «Curierului Judiciar»

==== Curs de Istoria Dreptului Român ====

de d-l profesor Ion Peretz

Un volum format mare cuprinzând 664 pag.

Prețul 15 lei.

Studii de drept civil de d-l judecător Andrei Rădulescu. — Prețul 6 lei.